

28.9.2012

MEDDELELSE TIL MEDLEMMERNE

Om: Andragende 0042/2012 af Jacek Kuzma, polsk statsborger, om det polske retsvæsens påståede uagtsomme handling i forbindelse med behandlingen af hans sag og den dermed forbundne overtrædelse af EU-rettens krav

1. Sammendrag

Andrageren, der føler, at han har været offer for uagtsom handling fra det polske retsvæsens side, i forbindelse med behandlingen af hans sag om håndhævelse af arbejdstidsdirektivet og betaling af udestående arbejdsløn, henviser til Domstolens dom i sag C-173/03 (Medlemsstaternes ansvar uden for kontraktforhold - tab, der er forvoldt private på grund af tilsidesættelser af fællesskabsretten, som kan tilregnes en national ret i sidste instans - den nationale lovgivers begrænsning af statens ansvar til tilfælde, hvor dommere har handlet forsætligt eller groft uagtsomt – fuldstændig udelukkelse af ansvar for fortolkning af retsregler samt bedømmelse af faktum og beviser, der er foretaget som led i udøvelse af judiciel virksomhed). Andrageren har allerede forgæves forelagt sin sag for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, men da han mener, at Den Europæiske Unions Domstols afgørelse i ovennævnte sag også kan finde anvendelse i hans tilfælde, anmoder han Europa-Parlamentet om at gribe ind.

2. Opfyldelse af betingelserne for behandling

Andragendet opfylder betingelserne for behandling (fastslået den 27. april 2012). Kommissionen anmodet om oplysninger (forretningsordenens artikel 202, stk. 6).

3. Kommissionens svar, modtaget den 28. september 2012

"Andrageren var udpeget som administrator (*zarzadca komisaryczny*) af en offentlig enhed, der var insolvent, og som senere blev erklæret for konkurs. I løbet af konkursbehandlingen blev andragerens løn klassificeret som gæld i 6. prioritet, som senere ikke blev udbetalt fra

konkursboet. Andrageren anfægtede uden succes denne afgørelse ved de polske domstole.

Andrageren mener, at han har været offer for uagtsom handling fra det polske retsvæsens side i forbindelse med behandlingen af hans sag. Han klagede over, at han som følge af de polske domstoles afgørelse har mistet sin løn. Han mener, at de polske domstole ved at godkende klassificering af hans løn som gæld i 6. prioritet har overtrådt den europæiske menneskerettighedskonvention (EMRK), navnlig retten til ejendom såvel som adgang til effektive retsmidler.

Han klagede til domstolen i Strasbourg, men hans klage blev afvist af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

I hans andragende til Europa-Parlamentet hævder han, at de polske domstole, herunder retten i sidste instans, har tilsidesat de forpligtelser, de er pålagt som følge af folkeretten, navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvilket førte til en dom, som forvoldte ham økonomiske tab. Han mener på baggrund af Den Europæiske Unions Domstols domme i sagerne (*sag C 173/03 Traghetti del Mediterraneo* og *C-224/01 Köbler*), at Polen bør være forpligtet til at kompensere ham for den skade, der er et resultat af en polsk domstols endelige dom, der krænker hans grundlæggende rettigheder, der er anerkendt i EMRK og EU's retssystem.

I de domme, som nævnes af andrageren, erkendte Den Europæiske Unions Domstol en medlemsstats ansvar som følge af en afgørelse fra en national ret i sidste instans, hvor afgørelsen krænker bestemmelsen, der findes i EU-retten, som har til formål at tildele rettigheder til individer, hvis overtrædelsen er tilstrækkelig alvorlig, og at der er en direkte årsagssammenhæng mellem denne overtrædelse og tabet eller skaden, som er påført de skadelidte parter.

Dette princip kan ikke anvendes i den sag, som andrageren har forelagt, idet der ikke er nogen forbindelse mellem domstolens afgørelse og EU-retten.

I henhold til de traktaten, som Den Europæiske Union er baseret på¹, har Unionen ikke nogen generelle beføjelser inden for de grundlæggende rettigheder. I henhold til artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) udgør de grundlæggende rettigheder faktisk et af de generelle principper for EU-retten. De grundlæggende rettigheder, som anerkendes af EU, fremgår af EU's charter om grundlæggende rettigheder. Chartret er retligt bindende, som det præciseres i dets artikel 51, for EU's institutioner og EU's medlemsstater, når de gennemfører EU-retten. Det fremgår klart af artikel 6 i TEU, at chartrets bestemmelser ikke på nogen måde udvider Unionens beføjelser som fastsat i traktaterne. En medlemsstat kan derfor på grundlag af EU-retten kun blive erklæret for ansvarlig for en krænkelse af de grundlæggende rettigheder, hvis denne krænkelse fandt sted, når en medlemsstat gennemførte EU-retten.

Ud fra de fremsendte oplysninger ser det ikke ud til, at den omtalte sag, som andrageren henviser til, vedrører gennemførelse af EU-retten. Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om konkurs, som fastsætter fælles regler for retternes kompetencer, anerkendelse af afgørelser og anvendt lovgivning og obligatorisk samordning af procedurer, der er indledt i flere medlemsstater, er ikke relevant i denne sammenhæng. Klagens alvor er

---

¹ Traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

fokuseret om den påståede urimelige klassificering af andrageren som kreditor med 6. prioritet. Forordningen indeholder ikke bestemmelser om klassificering af kreditorer.

De polske domstole, som traf afgørelse i andragerens sag, ved at klassificere ham som kreditor med 6. prioritet, har ikke anvendt EU-retten, men national ret. Denne afgørelse fra de polske domstoles side kan derfor ikke bevirke, at Polen kan gøres ansvarlig for overtrædelse af EU-retten.

I denne sag er det dermed op til de pågældende medlemsstater at sørge for, at deres forpligtelser hvad angår de grundlæggende rettigheder – som følge af internationale aftaler som f.eks. den europæiske menneskerettighedskonvention og af deres nationale lovgivning – overholdes.

På baggrund af de elementer, der indgår i klagen, kan Kommissionen ikke forfølge denne sag yderligere.

Endvidere bør det bemærkes, at EU's institutioner ikke under nogen omstændigheder har beføjelser til at afgøre spørgsmålet om kompensation for økonomisk skade på grund af en overtrædelse af EU-retten som følge af en afgørelse fra en medlemsstats domstol. Enkeltpersoner kan ansøge om denne kompensation via de nationale domstole."